ČÍSLO 4 • ROČNÍK XII • 15. DUBNA 1956 • CENA 60 HALÉŘŮ

Matěřídouška

Časopis pro nejmenší čtenáře

PÍŠŤALKA

K. V. Rais

Otloukej se, píšťaličko,
ťuky, ťuky, ťuk,
svlékneme tě, proutku čerstvý,
však se poddá suk!

Otloukej se, píšťaličko,
hvízdni vesele,
máj že květů na zahradě
bílých nastele.

Přiletělo do vesnice
ptáčků na tisíc,
řekneme jim: „Hvizdni, ptáčku,
hvízdni, kdo že víc?“

PRVNÍ MÁJ

Oldřich Syrovátka

Zahrajte do kroku, kapely,
svátek je májový, veselý.
Práce má svátek, je První máj,
kapely, hrajte, muziko, hraj!

Jen zavlajte prapory rudé,
můj praporek s vámi vlát bude.
Práce má svátek, je První máj,
prapory, vlajte, praporku, vlaj!

MÁJOVÉ OKNO

Jiřina Lišková

Vašík má dnes pilno. Běží ze školy rovnou domů. Aktovka mu na zádech poskakuje, kamínky odletují na všechny strany. Křičí už zdaleka:

„Mami, mami, dej mi honem pět korun na praporky, už je přivezli!“

„K čemu potřebuješ praporky?“ diví se máma.

Vašík prudce oddychuje. Tváře má červené jako vlčí máky.

„Zítra je 1. máje. Vyzdobím okno. Musím tam hned běžet, než je vyprodají. Každý si koupí . . .“

Nežli mohla matka odpovědět, ozval se ze stáje otcův rozhněvaný hlas. „Žádné okno se zdobit nebude! Koukej se převléknout a nanosit dříví do kuchyně.“

Vašík se polekaně přitiskl k mámě.

„Jdi, Venoušku, jdi a praporky pusť z hlavy. Víš přece, že my nikdy okna na 1. máje nezdobíme,“ domlouvala mu vlídně.

Smutně se loudal do stavení. Tolik se těšil na zítřek. První třída půjde v průvodu přes celou vesnici a bude volat: „Ať žije 1. máj!“ Ryšavých chalupa stojí zrovna na návsi. Půjdou kolem . . .

Vlekl košík plný smrkových polen a hlasitě vzdychal. „Takové krásné praporky mají: Červenomodrobílé, červené se žlutou hvězdou, s kladivem a srpem, a já nebudu mít nic.“

Vyrovnal pod kamna vysokou hranici dříví, donesl uhlí a měl po práci. Chodil kolem okna a prohlížel je se všech stran. Praporky tedy nebudou, ale možná, že by stačil obrázek pana presidenta! Vběhl do pokoje, díval se po všech stěnách, i na skříň vylezl, ale krom anděla strážného, dědečkovy fotografie a svatého Floriána jiné obrázky nenašel.

Vrátil se do kuchyně. Sedl si ke kamnům na stoličku a stěžoval si kocourovi, který pokojně předl v teplé troubě.

„Vidíš, Macíčku, nemáme ani obrázek pana presidenta, ani praporky, nemáme nic!“

Náhle vyskočil, až se stolička překotila. Kocour prskl a utekl pod postel.

Šero se pomalu vkrádalo do světnice. Vašík ještě seděl za stolem a maloval. Na veliké čtvrtce vlály prapory, hudebníci vyhrávali a široký průvod pionýrů pochodoval silnicí, kolem které stály domečky, kvetly stromy, zelenala se tráva. Konečně byl Vašík hotov. Dlouho na výkres dýchal, aby barvy rychleji schly. Pak opatrně otevřel okno, odstrčil květináče víc do stran a doprostřed postavil výkres. V matčině skříni objevil několik bílých a červených pentlí. Uvázal je kde se jen dalo. Když uslyšel v síni tátovy kroky, zavřel okno a stáhl záclonku.

Je časné ráno.

Sedlák Ryšavý stojí před chalupou a zamračeně se rozhlíží. Na všech domech vlají prapory. Mrzutě se obrátil zpět do dvora. Co se to červená v jejich okně? Nevěří svým očím. Fábory, rudé fábory a mezi kořenáči s muškáty dokonce obrázek . . .

„Dobré jitro, táto!“ Vašík má čistou bílou košilku, modré kalhoty. Vlasy pěkně učesané. V ruce drží červený praporek. „Ten mi dala máma, abych měl čím mávat,“ vysvětluje rychle, když vidí zamračenou otcovu tvář. A už raději běží ke škole. Ruku s praporkem nad hlavou. Vždyť je 1. máje a u Ryšavých jej po prvé uvítají vyzdobeným oknem.

NAŠE ZEMĚ

Karel Šiktanc

Mám rád svou rodnou zemi,
mám rád svou rodnou vlast.
Za všemi vesnicemi
z ní voní země z brázd.

V ní šumí les i řeka,
v alejích akáty
a život pro člověka
je krásný, bohatý.

Mám rád svou republiku,
mám ji jak mámu rád,
učím se od dělníků
pro svůj stát pracovat.

Ano, krásný je život v naší zemi. I nám, chlapcům a děvčatům, je dobře, třebas máme někdy starosti s tím, jak udělat úkol, aby byl hezký a správný. Jak napsat ta „A“ nebo „M“, aby nebyla kostrbatá, jak spočítat kolik je tři a čtyři, jak nakreslit pěkně naši školu či náš sad a mnoho jiných starostí máme. Ale vždyť právě to je naše práce. A svátek práce — První máj — je i svátkem této naší práce. Když všechny své úkoly napíšeme a vypočítáme a nakreslíme, však my víme, co dělat. Kuličky, švihadla a míče by mohly vyprávět o našich hrách. Ano, krásný je život v naší zemi. A právě v měsíci květnu si připomeneme, komu za to děkujeme: Sovětským vojákům, kteří naši zemi před jedenácti lety osvobodili, a Komunistické straně Československa, která již třicet pět let bojuje za štěstí našich tátů a maminek i nás, dětí.

NEVINNÝ HONZÍK

Jiří V. Svoboda

Dávno se již květy otevřely,
slunce s větrem rosu vypily.
Jen ten Honzík pořád na posteli.
„Vstávej, Honzo!“
„Mami, za chvíli.“

Skřivan zpívá nad vlnami žita,
ku-ku volá z lesa kukačka,
vlaštovička kolem oken lítá:
„Fidli, vidíte ho, školáčka!“

Všechny děti jsou již po snídani,
včela oblítala celý sad.
Jen ten Honzík pravou botu shání.
Kam jen mohla sama utíkat?

Honzík hledá, volá, nepřijde-li.
Konečně je bota nazpátek.
Vlastně — byla pořád za postelí,
na ní ležel Honzův kabátek.

Velká ručička jde ke dvanáctce,
malá ukazuje osmičku.
„Honzíku, pojď honem nasnídat se!“
Ale káva stydne v hrníčku.

Hledá Honzík, hledá početnici,
sešit,
pero,
tužku,
barvičky.
Početnice, sláva, pod lavicí!
Tužka v hračkách, ale bez špičky.

Hledá Honzík. Jako v mechu hřiby
barvičky jsou někde schované.
Kdyby byly živé, volaly by,
takhle je však najít, ne a ne . . .

Zvonek zvoní Ve třídě v té chvíli
všechny děti jsou. Jen jediný . . .
To barvičky všechno zavinily.
Honzík? Kdepak, ten je nevinný!

VLČÁK

Vlasta Svobodová

Zdeňka jde s Danuškou na procházku. Pomalu, pomaloučku jim ubíhá cesta. Danuška křičí:

„Sama, sama!“

A už utíká s kopce dolů. Utíká? Kdepak! Kutálí se jako malé medvídě. Zdeňka kolem ní poskakuje s napřaženýma rukama. S takovou malou holčičkou je práce. Zakopne o neviditelný kamínek nebo o vlastní nohu a bác — leží na zemi.

U sousedovy zahrady jako by po trávě rozhodil malá žlutá sluníčka.

„Kvítí,“ raduje se Danuška.

„Jaképak kvítí. Už jsem ti tolikrát říkala, že je to pampeliška. A netrhej ji, je to škoda.“

Ale Danuška už drží žlutý kvítek v hrstičce a strká jej do úst.

„Vyplivneš to! Danuško, ty dítě nešťastné, proč všechno strkáš do pusy,“ zlobí se Zdeňka. „Jsou na tom bacily a . . .“

Tu se pod kopcem ozval zuřivý štěkot. Zdeňka se ohlédla a rázem zapomněla, co chtěla povědět.

Po silnici běží pes. Velký pes. Vlčák. Míří rovnou k děvčatům.

Zdeňka se ze všeho na světě nejvíc bojí vlčáků.

„Utíkej!“ vykřikla a rozběhla se k domovu. Doběhla k zahradní brance a ohlédla se. Maličká, nic nechápající holčička, zůstala vzadu. Klopýtá, nožky se jí pletou. A pes se blíží. Zuby má vyceněné jako opravdový vlk.

„Danuško, pes!“ křičí Zdeňka a běží nazpět. Teď se vylekala i Danuška.

„Bojím, bojím,“ pláče a celá se chvěje.

Ale Zdeňka již stojí u ní. Očima hledá záchranu. Nikde nikdo. Za nimi je plot zahrady, ke dveřím nedoběhnou. Na dlouhé rozmýšlení není kdy. Zdeňka strčila sestřičku k plotu, stoupla si před ni, rozpřáhla ruce a zavřela oči.

Na nohou cítí horký dech a vlhký čumák. Mráz jí běhá po zádech.

Pod kopcem se ozvalo zapísknutí. Pes se otočil a vrací se k pánovi.

Zdeňka ještě stojí. Teprve teď se jí rozklepala kolena.

Z domu přibíhá maminka, která uslyšela Danuščin křik. Zahlédla psa a pochopila. Vzala malou do náruče, Zdeňku pohladila po vlasech.

„Jak to, že ses nebála psa?“

Zdeňka přitiskla hlavu k mámině ruce a zhluboka si vydechla.

„Moc jsem se bála,“ přiznává se. „Ale, mami, víš, když já jsem měla strach o Danušku.“

KOUZELNÁ KULIČKA

Jan Kloboučník

Maminka vypravila Míšu na náves s pytlíkem krásných barevných kuliček. Radila mu sice, aby hrál opatrně, avšak Míša se připletl do party odrostlejších školáků a přišel o svůj poklad dřív, než se v jasném slunečním dnu rozkoukal. Marně pak červený pytlík otvíral, mačkal a obracel, marně prohlížel kapsy. „Neumíš to, nehraj!“ řekl mu Frantík Smolků, nejlepší kuličkář, a Míšovi v tom okamžiku vhrkly do očí slzy. Na návsi se ještě jakž takž držel, avšak v uličce, která tě nejrychleji vyvede za ves, se rozplakal naplno. A nemohl se upokojit ani potóm, když se za zahradami posadil na vyhřátý balvan.

Náhle, kde se vzal tu se vzal, stál před ním stařeček Straků. Shrbený pod těžkým rancem, s hůlčičkou v ruce. Neptal se ani, proč tu Míša sedí, ani proč tak pláče. Vytáhl z kapsy zcela novou hlaďoučkou korunu a prosil doběhnout pro tabák; jemu prý už nohy příliš neslouží.

Míša si otřel slzy a běžel. V krámě, když spatřil v skleněném soudečku stovky, tisíce pestrých kuliček, jej sice na okamžik pokoušela nepoctivost, ale odolal jí, koupil, co koupit měl, a už byl zpátky.

Dědeček přivoněl k tabáčku, pochválil Míšu a hned, co žádá od cesty.

Míša vrtěl hlavou. „Nic, dědečku, nic.“ To by bylo pěkné, aby starému člověku neposloužil.

Když však dědeček jinak nedal a mocí mermo toužil splnit i nejtajnější Míšovo přání, vydechl chlapec, že by chtěl kouzelnou kuličku. Takovou, s níž by i větší kluky alespoň zpola obehrál.

Dědečkovi zazářily oči. „Ale takovou kuličku mám!“ prohlásil vesele. „Mám ji však na neštěstí zamíchanou v množství kuliček obyčejných.“

Po těch slovech vydlabal dědeček uprostřed cesty pěkný dolíček. Pak obrátil svůj ranec dnem vzhůru a hned bylo kolem kuliček víc, než jich mají tři krámy dohromady. Řekl: „Kouzelnou kuličku snadno najdeš.

Bude to ta, kterou dostaneš do jamky jediným cvrnknutím."

Míša se smutně rozhlížel. Kuliček jako by nasel, oči přecházely. Jen pomyšlení, že jedna z nich je kouzelná, schopná proslavit svého majitele v celé vsi, jen toto pomyšlení pomáhalo Míšovi v nesnadné práci.

Záda jej za chvíli bolela, prsty necítil, na čele se mu perlil pot, ale povolit nemohl.

Všechny bližší kuličky už byly v jamce. Tu však Míša ke své veliké radosti zjistil, že ani s těmi vzdálenějšími těžší práci mít nebude. Metrovou vzdálenost překonává dvojím, trojím cvrnknutím stejně jako z počátku vzdálenost centimetrovou. A kolikrát se mu už zdálo, že je u konce své námahy, že zrovna našel to, co hledá! Avšak kulička, tak skvěle letící, se vždy jako zázrakem zastavila na píď od cíle.

Dědeček kouřil a usmíval se, jako by o nic nešlo.

Rozházených kuliček ubývalo. Míša už je spočte jediným pohledem. Sedm, šest, pět. Úzkost svírá chlapci srdce.

Na cestě jsou už jen čtyři kuličky. A všechny jsou velmi, velmi daleko a dráha od nich k důlku je kamenitá a hrbolatá. Ani Frantík Smolků by tady nic nepořídil, co může pořídit on, Míša, hráč ze všech nejhorší?!

Ještě je naděje, ještě jsou venku tři kuličky. Červená, modrá a žlutá. Míša se sklonil k té nejvzdálenější, k červené. Dříve než zamířil, ohlédl se po dědečkovi; ten klidně kouřil, usmíval se. Míšovi se však zdálo, že povzbudivě přivřel levé oko. Míša se odhodlal a — cvrnk . . .! Dlaněmi si zakryl oči a trvalo dlouho, než se odhodlal pohlédnout k jamce. Zajásal! Kuličky, které tam až dosud nacvrnkal, sice zmizely, ale ta třetí od konce, červená, ta tam byla!

Míša hledal pohledem dědečka, chtěl mu poděkovat. Avšak dědeček jako by se do země propadl.

„Děkuji," šeptal chlapec nazdařbůh, „děkuji!"

Pak jej napadlo, že by mohl kuličku vyzkoušet.

Opravdu, byla kouzelná. Ať ji dal kamkoliv, odevšad ji do důlku docvrnkl naráz.

Ale pak už neotálel a rozběhl se ke vsi, odkud se ozýval radostný halas kuličkářů. Přichvátal tam zrovna uprostřed hry.

„Smím se přidat?" zeptal se.

„Chceš-li zas prohrát," varoval jej Frantík.

Míša se postavil na čáru a rozhlédl se. Osm, deset kuliček je v samé blízkosti jamky. Hodí-li Míša jen trochu nešikovně, nebude první a prohraje. Prohraje kouzelnou kuličku! Má? Nemá? Kdosi jej nevrle pobídl: „Dělej, nebo se ztrať!"

Zaťal zuby a — hodil. Byl první.

A než se chlapci vzpamatovali, šel s výhrou znovu na čáru.

Hrál, hrál, až měl kuliček opět plný pytlík. A také plné kapsy.

„Umíš to!" chválil jej i Frantík Smolků. „Už ses to naučil."

A Míša přisvědčil. Komu bude vykládat, že má kouzelnou kuličku?!

HUSÍ PÍRKO

Jan Čarek

Husičko, husičko,
chybí ti peříčko,
kde jsi byla?
Kde jsi to peříčko
vytrousila?

Snad jsem je ztratila
na návsi v rybníce,
když jsem se koupala
v studené vodičce.

Můj milý rybníku,
ty modrá vodičko,
neviděli jste tu
někde mé peříčko?

Já, rybník, nevím sám,
ještě se podívám,
možná že po vodě plove.
Pro jedno peříčko,
ty hloupá husičko,
však ti zas naroste nové!

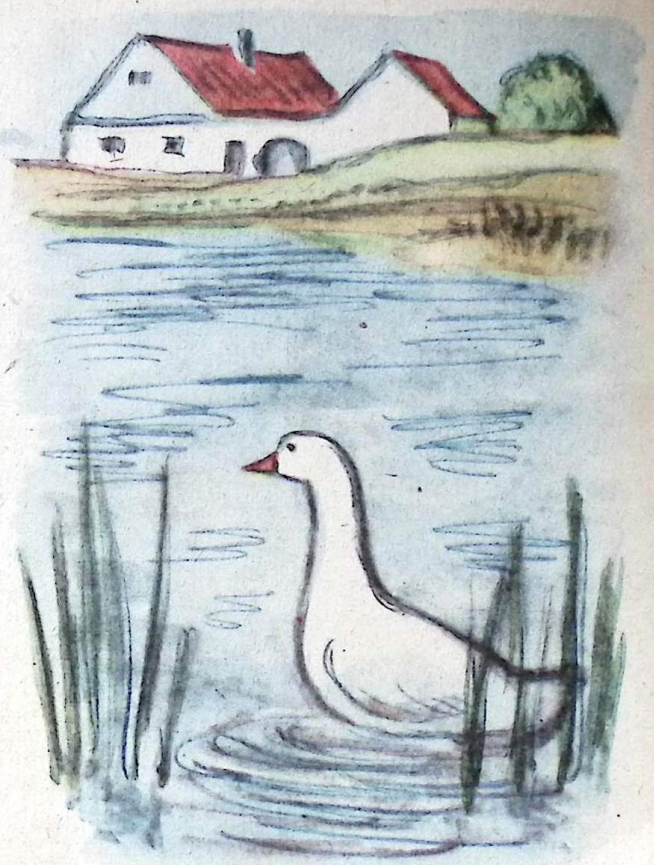

BĚLICE

Jan Čarek

Bílá rybka, bělice,
zasvítila v potoce,
třpytí se až do stříbrna.
Běličko, buď opatrná!

Číhá na tě štika,
nevěř jí, co říká:
„Běličko, pluj blíž,
snad se nebojíš?
Bojíš-li se,
je to chyba,
já jsem přece
taky ryba.“
Běličko, nevěř jí,
chytí-li tě,
hned tě sní!

NA KRAJI LESA

František Hrubín

Já se v lese na kraji
dobře jako doma cítím.
Motýli tam létají,
přátelí se s vonným kvítím.

Zato zrzky veverky,
ty si nevšímají kvítí,
ty si hrají s jadérky,
chutná jadérka je sytí.

Motýlkové létají,
veverky se zase honí.
Já se v lese na kraji
cítím doma jako oni.

POLEŤ SE MNOU

František Hrubín

Podívej se, všechno létá
za sluncem a vůněmi.
Ty znáš jenom kousek světa,
pořád lezeš po zemi.

Poleť se mnou, milý brouku,
chceš-li něco uvidět,
přeletíme řeku, louku,
ukáži ti celý svět.

PODIVNÉ ZVÍŘÁTKO

František Sedláček

Přes paseku přeletěli tři mladí kosové. Byli celí vyplašení. Usedli na větev. Přitiskli se k sobě a po očku pokukovali po keři malin.

„Já se bojím," pípl nejmladší.

„Co budeme dělat?" zeptal se nejmlsnější.

Největší hrdina z nich i povzdychl:

„Dnes na maliny nemůžeme."

Opravdu! Na pasece se ukázalo podivné zvířátko. A toho se báli. Bylo jako malá kočička, ale nebyla to kočička. Malé kočičky jsou dovádivé a tohle zvířátko se ani nepohnulo. Však ho mladí kosové už dlouho pozorovali.

„Je takové lesklé," řekl jeden.

„Nemá vůbec žádné chlupy na těle," povídal druhý.

„A ani se nepohne. Je jako mrtvé," zapípal třetí.

Zvířátko sedělo zrovna u keře malin, kam mladí kosové chodili mlsat. Měli na maliny velkou chuť. Před chvílí je vyplašily děti a teď zas to podivné zvířátko. Seděli smutně na větvi, ale sletět se stromu se neodvážili.

Najednou vystrčila ze křoví hlavu mladá liška. Uviděla zvířátko a mlsně se olízla:

„To bude jistě něco k jídlu."

Opatrně se k němu připlížila a hup, dopadla na ně předními tlapkami. Zvířátko podivně vypísklo Lištička ani kosové takové vypísknutí nikdy neslyšeli. Lištička se lekla, uskočila a představte si, zvířátko ji uhodilo do nosu. To už mladá liška na nic nečekala a zmizela ve křoví.

Ptáčkové se radili, co to jen může být. Maličké a ani lišky se to nebojí, zvíře a ani srst to nemá. Podivná kočička se opět ani nepohnula. Ležela o kousek dál než dříve.

Za chvilku se připlížila lasička. Ale ani ta nepochodila. Skočila, ozvalo se vypísknutí, zvířátko odskočilo, ale neuteklo. Lasička se nechtěla dát.

Znovu je popadla, stiskla svými zuby, ale hned je pustila. Poznala, že není k jídlu.

Kosáčkové tomu nerozuměli. Co tam to zvířátko vlastně dělá. Leží bez hnutí, před ničím neuteče. K jídlu nic neshání, nehraje si, leží jako mrtvé. Ale mrtvé není. Vždyť slyšeli, jak podivně píská, jakmile se ho někdo dotkne.

Po chvilce přiletěl jejich tatínek, kos. Mladí kosové mu všichni najednou vyprávěli, co viděli, a ptali se ho, co to tam je.

Starý kos chvilku přemýšlel. Pootočil hlavu na stranu, aby si to dobře prohlédl, a pomalu nad keři malin přeletěl. Pak sletěl před zvířátko a hrůza! dokonce o něj zavadil zobákem.

Kosáčkové ani nedutali. Oddychli si, když se taťka vrátil na větev.

„Tak co je to?" ptali se jeden přes druhého.

„Zvíře to není," usmál se kos.

„Co je to tedy?" divili se.

„Hračka. Gumová pískací kočička, kterou asi děti ztratily, když šly na maliny," řekl kos. „Té se nemusíte bát."

Kosáčkové opatrně jeden za druhým slétávali na keř malin. Podivné zvířátko leželo klidně dál. Začali zobat. Chvilku se ještě po očku dívali, co hračka dělá. Ale když se skutečně ani nepohnula, zobali a zobali a zobali.

Už se podivné kočičky ani trochu nebáli.

MEDVÍDEK

Vladimír Neuman

Chodí medvěd, chodí rád
včeličkám med vybírat.
Můj medvídek hadrový
není ale takový.
Když mu lžičku medu dám,
musím ho sníst za něj sám.

PŘI UMÝVÁNÍ

Karel Kapoun

Paci, paci, pacičky,
mám špinavé ručičky.
Však já si je neumývám,
já se na ně jenom dívám,
jak ta pravá šikovná je,
jak si každá s mýdlem hraje.
Paci, paci, pacičky,
už mám čisté ručičky.

ZLATÝ KOLOVRÁTEK

Byl jednou jeden muž se ženou a bydleli v chudobné chaloupce. Žili skromně, a přece doma vždycky jen bídu mívali.

Jednou večer je poprosila o nocleh jakási chudobná žena.

„Rádi vás tu necháme, stařenko," povídali chudáci, „ale k večeři vám nemůžeme dát nic jiného, než kousek suchého chleba. Nic jiného nemáme."

Babička i za to upřímně poděkovala a sedla si do kouta na lavičku. S chutí snědla chléb a zapila ho studenou vodou. Potom jí hospodyně ustlala na lavici u pece, všichni si lehli a dobře se vyspali.

Ráno si ženička vzala svoje věci a přichystala se na cestu.

„Hospodyně, děkuji vám pěkně, že jste mě vyspat nechali. Vidím, že předete vřeteno, a já mám s sebou kolovrátek. Ten vám tu nechám, abyste na mě vzpomínali v dobrém."

Hospodyně nechtěla zprvu o takovém vzácném daru ani slyšet, ale po velkém pobízení si kolovrátek vzala a postavila do jizbičky. Neznámou stařenku doprovodila před chaloupku a rozloučily se. Večer si hospodyně sedla ke kolovrátku, co dostala darem, a zkoušela na něm příst! A co uviděla? Div divoucí, kolovrátek předl zlaté nitě.

„Muži!" zvolala hospodyně u vytržení radostí, „podívej se, jaký dar jsme dostali, vždyť ten kolovrátek od naší nocležnice přede zlaté nitě!"

Radostí se div nezbláznili. Žena usilovně předla, zlaté nitě zmotala do

přadena a muž je šel druhý den prodat do města. Za přadeno utržili pěknou hromádku peněz. Lidem ve městě se zlaté nitě velmi líbily a byli by jich koupili za drahé peníze ještě víc.

Muž se ženou si potom nakoupili v městě všechno, co potřebovali, a žili si od té doby dobře. Hospodyně jen předla a předla zlaté nitě a od té doby nevěděla, co je to bída. Za krásnou přízi si zanedlouho postavili i pěkný dům místo staré dřevěné chaloupky.

Když už měli všeho dost, litoval muž svou ženu, že musí tolik příst. Co si nevymyslel: Nelenil, zašel do města a koupil motor, aby žena nemusela nohou roztáčet kolovrátek. Jenže běda! Nestačili ani motorek připnout — a kolovrátek se rozpadl na kousky.

„Ach, ty hlavo, na čempak teď budu příst? Jak budeme žít bez zlatých nití?“ zaplakala žena.

„Ale, nemusíš litovat,“ povídal jí muž, „vždyť už máme všeho dost, můžeš si odpočinout!“

A tak si pěkně žili, na bídu si ani nevzpomněli. Jednou večer k nim zase přišla jakási stařenka a prosila je o nocleh. A jak ji hospodyně uslyšela, ani se na ni nepodívala, jen nebohou zkřehlou babičku okřikla:

„Co mi sem lezeš? Jen mi špínu do stavení naneseš! Jen si jdi jinam! Moje drahé postele nejsou na to, aby v nich kdekdo spával!“

A s tím vystrčila stařenku do studené noci. Ještě nebyla stařenka daleko od stavení, vzplanul velký požár a krásný dům skoupých boháčů načisto shořel. Nezůstalo jim vůbec nic, jen větší chudoba, než měli kdysi.

Slovenská pohádka z okolí Balogu.

1. MÁJ

Hudba: Otakar Petřík *Slova: Jiří Svoboda*

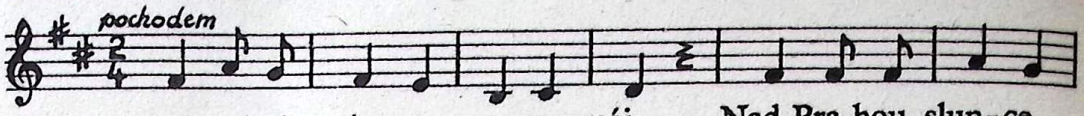

1. Je mod-ré rá - no, za - se máj. Nad Pra-hou slun - ce

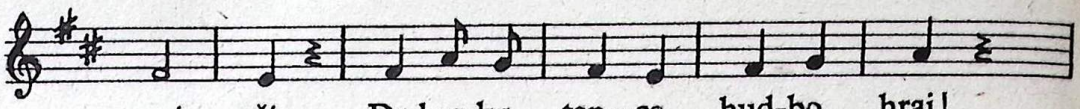

zá - ří. Do kro-ku tan - ce, hud-bo, hraj!

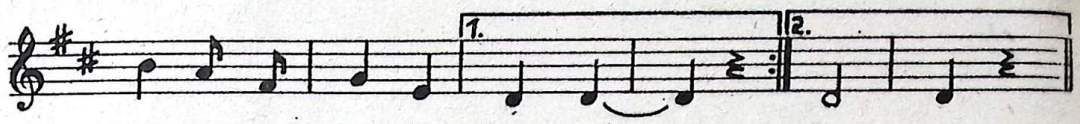

Prá - ce se u nás da - ří. 2. vá - me

2. Tátům se daří, maminkám.
Proto se dobře máme.
Praporku, vlaj! A kam jdem, kam?
Průvodům zamáváme.

JAK ZRNKO ROSTE

Hudba: Jana Honců *Slova: J. Kožíšek*

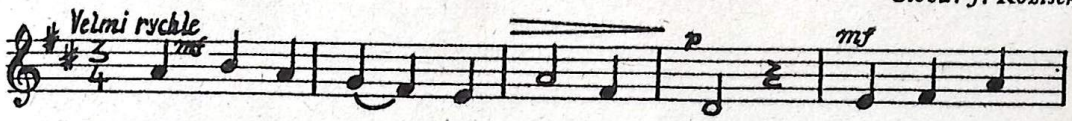

Dří - ma - lo zrn - ko v sou-vra - ti, deš - tík je

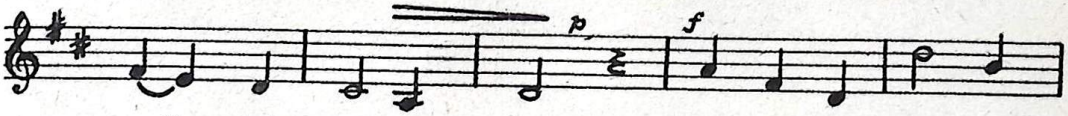

při - šel vo - la - ti: „Zr - neč - ko, vstá-vej,

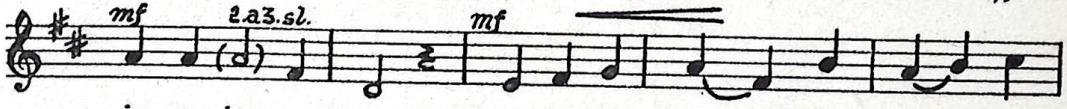

ja - ro je tu, ce - lý svět má se k ži - vo-

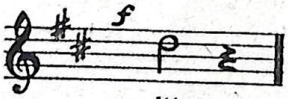

tu!“

2. Otvírá zrnko komoru,
posílá lístek nahoru,
zdali na světě uhlídá,
o čem ten deštík povídá.

3. Lístek se krade z úkrytu,
slunce ho vítá z blankytu:
„Poskoč si, lístku, už je čas,
nesu ti z nebe zlatý klas.“

NAŠE JARNÍ SOUTĚŽ

Odpovědi pošlete nejpozději do 30. dubna na adresu: Redakce Mateřídoušky, Štepánská 61, Praha II. 25 nejlepších odpovědí odměníme.

1. Napište nebo nakreslete nám, které rostliny si doma nebo ve škole pěstujete!
2. Které květiny na jaře první rozkvétají?
3. Na kterém stromě rostou kočičky?
4. Proč havrani chodí po poli za oráčem?
5. Kde hnízdí špačci, na které nezbyly budky?
6. Kolik noh má pavouk?
7. Kdo má uši na nohou?
8. Ze kterých stromů jsou tyto listy?
9. Poznáte tyto stromy?

Všem předplatitelům našeho časopisu, kteří si koncem minulého roku předplatili náš časopis pouze na I. čtvrtletí 1956, připomínáme, aby nezapomněli včas zaplatit předplatné na II. čtvrtletí a zajistit si tak další nerušenou dodávku časopisu. Předplatné bude zásadně přijímáno tam, kde je časopis dodáván.

Toto číslo ilustroval Karel Müller, str: 68 Václav Kabát

Řídí Jiří V. Svoboda s redakčním kruhem. (J. Alda, J. Binek, Dr J. Červenka, V. Chmelíř, O. Kryštofek, E. Kučerová, J. Otčenášek, O. Syrovátka.) Technická redaktorka Olga Fischerová.

Vydává ÚV ČSM v Mladé frontě. Tiskne SVOBODA, grafický závod, n. p., Praha XVI. Toto číslo vyšlo 15. dubna 1956. Vedoucí redaktor Jiří V. Svoboda. Cena jednotlivého čísla 60 hal. Redakce Štěpánská 61, Praha II, tel. 22-79-09. Administrace Praha 3 - Nové Město, tel. 22-41-41. Účet Státní banka československá č. 7—9404. Informace o předplatném dodá každý poštovní úřad a doručovatel.

Rozšiřuje Poštovní novinová služba. A - 07240

DOBRÝ NÁPAD

Kreslí Otakar Štembera

To bylo nářku a bědování, když maminka rozhodla: „Kdepak, vy do průvodu! Jste ještě malí a bolely by vás nohy.“

Ale pak Honzík uviděl pochodovat po ulici vojáky a dostal nápad.

Honem běžel domů a hned se s Evičkou dali do práce. Šmudla zvědavě pobíhal kolem.

A pak se svými výrobky pospíchali k těm, na které Honzík spoléhal.

A opravdu, ti se jim odvděčili. Ani Evičku ani Honzíka nohy nebolely.